ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ (ΠΑΤΡΟΣ)

Ἡ σπάταλη ζωή του. Ἡ ἀδιαφορία του πρὸς τὸ χρῆμα. Μιὰ συνάντηση μὲ τὸν Μπαλζάκ. Τὸ σπινθηροβόλο πνεῦμα του. Δουμᾶς καὶ Οὐγκώ. Ἡ οἰκειότης του μὲ τὸν κόσμο. Ἡ καλωσύνη του καὶ ἡ μεγάλη του καρδιά. Στοὺς γάμους τῆς κόρης του,κ.τ.λ.

Ὁ τόσο λαοφιλὴς συγγραφεὺς τῶν «Τριῶν Σωματοφυλάκων» ποὺ εἶνε καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ἐνδόξους συγγραφεῖς τῆς Γαλλίας, ἄρχισε νὰ κερδίζῃ πολὺ χρήγορα μεγάλα ποσὰ ἀπὸ τὰ ἔργα του. Ἦταν ὅμως τόσο σπάταλος, ὥστε διαρκῶς παρεπονεῖτο γιὰ ἔλλειψη χρημάτων, καὶ πότε τὸν ἔβλεπε κανεὶς νὰ σπαταλᾷ ἀφειδῶς ἕνα σωρὸ λεπτὰ ἐδῶ κι' ἐκεῖ σὲ διάφορα γεύματα καὶ ἑορτὲς καὶ πότε πάλι τὸν συναντοῦσες νὰ δανείζεται ἕνα ἐλάχιστο χρηματικὸ ποσὸν γιὰ νὰ περάσῃ τὴν... ἡμέρα του !

***

Ὅταν εἶχε χρήματα, στὸ σπῖτι του, προσεκαλεῖτο μεσημέρι καὶ βράδι, μιὰ ὁλόκληρη στρατιὰ φίλων, στενῶν καὶ μή ! Ὁ Δουμᾶς δὲν ἔλεγε ποτέ του ὄχι.

Τὸ νὰ εἶχε κανεὶς καὶ μιὰ καλημέρα μόνο μὲ τὸν Δουμᾶ, ἀρκοῦσε γιὰ νὰ πάῃ νὰ φάῃ σπῖτι του :

Ἕνα πρωῒ μάλιστα, ὁ μάγειρός του, τὸν ἐρώτησε γιὰ πόσα πρόσωπα πρέπει νὰ μαγειρέψῃ τὸ βράδι. Καὶ ὁ Δουμᾶς τοῦ ἀπήντησε :

— Ἔχω προσκαλέσῃ ὀκτώ... ἀλλά... ἐσὺ πρέπει νὰ μαγερέψῃς γιὰ τριάντα. Δὲν ξέρουμε τὶ μπορεῖ νὰ γίνῃ...

Πολλὲς φορὲς ἔλεγε στοὺς φίλους του μὲ κάποιο τόνο μεταμελείας :

— Φρίκη, φρίκη, τί θὰ γίνω ;... Ὁ νέος Πλούταρχος ποὺ θὰ γράψῃ κάποτε τὴ ζωή μου, δὲν πρέπει νὰ παραλείψῃ νὰ περιγράψῃ αὐτὴ τὴ φοβερὴ σπατάλη μου. Ἀ !... Εἶμαι ἀλήθεια ἕνα σωστὸ τρυπημένο πανέρι...Εἶνε φρίκη... Καὶ ὅμως δὲν βλέπω νὰ φταίω ἐγώ...

Τὴν ἴδια ὅμως στιγμὴ δὲν εἶχε σὲ τίποτα νὰ ξαναπαλέσῃ τοὺς φίλους του σὲ γεῦμα, καὶ νὰ ἐπαναλάβῃ τὴ σπατάλη του.

***

Κάποτε ὁ Δουμᾶς καὶ ὁ Μπαλζὰκ τσακώθηκαν στὰ γερά. Εἶχαν ἀποφασίσει καὶ οἱ δυό τους νὰ μὴ ξαναμιλήσῃ ὁ ἕνας στὸν ἄλλον.

Κάποιο βράδυ ὅμως ἡ τύχη τὰ ἔφερε νὰ βρεθοῦν καὶ οἱ δύο, προσκαλεσμένοι στὸ ἴδιο φιλικὸ σπῖτι μιᾶς κυρίας.Ἀντήλλαξαν ἕνα ψυχρότατο χαιρετισμὸ καὶ δὲν εἰπαν οὔτε μιὰ λέξη. Κατὰ τὰ μεσάνυχτα ὁ Μπαλζὰκ σηκώθηκε πρῶτος νὰ φύγῃ καὶ προχωρῶντας νὰ χαιρετήσῃ τὴν οἰκοδέσποινα εἶπε συνεχίζοντας τὴν κουβέντα ποὺ εἶχαν ἀρχίσει ἀπὸ πρίν :

— Τὶ τὰ θέλετε, κυρία μου, ἐγὼ μόνο ὅταν δὲν θὰ μπορῶ νὰ γράφω πιὰ μυθιστορήματα, θἀρχίσω νὰ γράφω γιὰ τὸ θέατρο...

— Τότε πρέπει ν' ἀρχίσῃς ἀπὸ τώρα ! πετάχτηκε καὶ εἶπε ἀπὸ τὴ θέση του ὁ Δουμᾶς...

***

Βέβαιος ὁ Δουμᾶς γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ «Ἡμικόσμου» ποὺ εἶχε γράψει ὁ γυιός του, ἔτρεξε ἀπὸ νωρὶς στὸ θέατρο γιὰ νὰ τὸν καμαρώσῃ.

Ἡ παράστασις ἄρχισε καὶ εὐθὺς ἀπὸ τὴν πρώτη πράξη ἡ ἐπιτυχία ἐφάνηκε ἐξησφαλισμένη. Στὸ τέλος τῆς δευτέρας πράξεως—ἡ ὁποία ἦταν ἕνας ἀληθινὸς θρίαμβος γιὰ τὸ γυιό του—ὁ Δουμᾶς συναντᾶ στὸ διάδρομο κάποιο γνωστό του :

— Λοιπόν, κύριε Δουμᾶ, θὰ ἔχετε καὶ σεῖς λίγη χαρὰ ἀπὸ αὐτὴ τὴν μεγάλη ἐπιτυχία...

— Λίγη χαρά ; Τί λέτε ; Εἶνε δική μου, ἐντελῶς δική μου, ὅλη αὐτὴ ἡ ἐπιτυχία...

— Μὰ πῶς ;... Ἐσεῖς ἐκάνατε αὐτὸ τὸ ἔργο ;

— Δὲν ἔκανα τὸ ἔργο, ἀλλὰ τὸ ἴδιο εἶνε. Ἔκανα τὸν συγγραφέα του !...

***

Ἕνα ἄλλο βράδυ πάλι, σὲ κάποιο θεάτρο, ὁ Δουμᾶς παρακολουθοῦσε μαζὶ μὲ τὸ Σουμέ,μιὰ κωμωδία του.Ἔξαφνα ὁ Δουμᾶς διακρίνει δίπλα του ἕνα θεατὴ νὰ κοιμᾶται στὴ θέση του.

— Κύττα, κύττα, γυρίζει καὶ λέει στὸν συγγραφέα Σουμέ. Αὐτὴ εἶνε ἡ ἐντύπωση ποὺ κάνουν τὰ ἔργα σου στὸν κόσμο ! καὶ ἐγέλασε εἰρωνικά...

Τὸ ἄλλο βράδι, στὸ ἴδιο θέατρο, ἔπαιζαν μιὰ κωμωδία τοῦ Δουμᾶ. Ὁ Σουμέ, ὁ ὁποῖος τὴν παρακολουθοῦσε πάλι μαζὶ μὲ τὸν Δουμᾶ, παρατηρεῖ καὶ αὐτὸς ἕνα ἄλλο θεατὴ νὰ κοιμᾶται σὲ κάποια θέση κοντά τους :

— Κύττα, κύτταξε, λέει τότε στὸν Δουμᾶ, κτυπῶντας τον ἄξαφνα στὸν ὦμο. Καὶ τὰ δικά σου ἔργα δὲν πανε πισω..

Μὰ ὁ Δουμᾶς, φύσει ἑτοιμόλογος,τοῦ ἀπήντησε :

— Μπᾶ ; Αὐτὸς ὁ θεατὴς εἶνε ὁ ἴδιος ὁ χθεσινός, ποὺ φαίνεται πῶς δὲν θὰ ξύπνησε ἀκόμα !...

***

Ἕνα πρωΐ,ὁ Δουμᾶς,συναντήθηκε στὸ δρόμο μὲ τὸν Οὐγκώ, ὁ ὁποῖος κρατοῦσε μιὰ ἐφημερίδα :

— Τὶ νομίζεις πῶς γράφει αὐτὸ τὸ παλιόφυλλο, λέγει ὁ Οὐγκὼ στὸ Δουμᾶ...

— Τί ;

— Φαντάσου ; ὁ Βινύ,λέει,πῶς εἶνε ὁ δημιουργὸς τοῦ Ἱστορικοῦ δράματος στὴ Γαλλία !...

— Τὸ κτῆνος ! ἀπαντᾶ γελῶντας πονηρὰ ὁ Δουμᾶς... Σὰν νὰ μὴ τὸ ξέρουμε ὅλοι μας, πῶς ἱστορικὸ δρᾶμα πρῶτος ἐγὼ τὸ ἔβαλα στὸ θέατρο...

... Ὁ Οὐγκὼ τὸν κύτταξε ἔκπληκτος καὶ κανεὶς δὲν ἔμαθε ποτὲ τὴν ἀπάντησή του !...

ΤΑ ΠΑΘΗ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

ΔΙΑΘΗΚΑΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΩΝ

Αἱ τελευταῖαι θελήσεις μερικῶν ἑκατομμυριούχων. — Ὁ αἰσθηματικὸς γέρος καὶ ἡ ὡραία μὶς Ἔλλιοτ. — Ὁ θεῖος, οἱ δυὸ ἀνψιοὶ καὶ τὸ αὐτοκίνητο — Ὑπόθεσις γιὰ κινηματογράφο.

Εἰς κάθε ἐλεύθερον πολίτην ὁ νόμος δίδει τὸ δικαίωμα νὰ διαθέσῃ τὴν περιουσία του ὅπως τοῦ ἀρέσει, καὶ ἀκόμη ὑπὸ οἱουσδήποτε ὅρους θέλει. Τοῦτο ἔδωσε ἀφορμὴ σὲ πολλοὺς ἰδιοτρόπους νὰ ἐπιβάλλουν ὅρους ἐξωφρενικοὺς εἰς τοὺς κληρονόμους τῶν περιουσιῶν των. Τὰ ἐλατήρια τῶν περιέργων τούτων διαθηκῶν ἄλλοτε μὲν εἶνε αἰσθηματικῆς φύσεως, συνήθως ὅμως ἡ ἐκδίκησις.

Ἔξαφνα ἕνας ἑβδομηντάρης ἑκατομμυριοῦχος τοῦ Ὀχάϊο ἀφῆκε διὰ τῆς διαθήκης του 35.000 δολλάρια στὴ δεσποινίδα Ἔφη Ἔλλιοτ, ὡραιοτάτην ξανθὴν τὴν ὁποίαν μιὰ φορὰ μόνον εἶχε συναντήσει στὴ ζωή του, σ' ἕνα χορό. Ἡ δὶς Ἔλλιοτ εἶχε λησμονήσει τὸν ἀσπρομάλλη ἑκατομμυριοῦχο, ἔξεπλάγη δὲ πολὺ ὅταν τῆς ἀνήγγειλαν ὅτι τὴν εἶχε συμπεριλάβει στοὺς κληρονόμους του. Ὁ ἑκατομμυριοῦχος ὅμως δὲν ἤθελε νὰ θίξῃ τὴν ὑπόληψι τῆς κόρης καὶ ἐθεώρησε καλὸν νὰ ἐξηγήσῃ τὸν λόγον τοῦ κληροδοτήματος. Καὶ ὁ λόγος ἦτο ὅτι στὸν χορὸν ἐκεῖνον ἡ δὶς Ἔλλιοτ ἐδέχθη νὰ μιλήσῃ μὲ καλωσύνη στὸ γέρο καὶ νὰ χορέψῃ ἕνα βάλς μαζί του. Ὁ ἔρημος καὶ ἐγκαταλελειμένος γέρος ἠσθάνθη εὐγνωμοσύνη γιὰ τὴν ὀλιγόστιγμη συναναστροφή του μὲ τὴ θερμὴ καὶ σφριγῶσα νιότη τῆς κόρης καὶ τὴν εὐγνωμοσύνη του αὐτὴ τὴν ἐξεδήλωσε ἐμπράκτως ὅταν μετὰ τρία ἔτη ἀπέθανε.

***

Παράδοξος εἶνε ἡ διαθήκη τοῦ Ἄγγλου Δύπμαν Ὄντελ τοῦ Λονδίνου. Ὁ πρωτότυπος αὐτὸς ἄνθρωπος ὥρισεν ὅπως ἂν ἡ γυναῖκα του ἔλθῃ σὲ δεύτερο γάμο, νὰ πωληθῇ ἕνα μεγάλο οἰκόπεδό του καὶ μὲ τὰ χρήματα ν' ἀγορασθῇ ἕνα πολύτιμο κόσμημα γιὰ τὴ χήρα του κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν γάμων της.

***

Ἕνας φοιτητὴς τοῦ Κολομβιανοῦ Πανεπιστημίου τῆς Νέας Ὑόρκης, ὀνόματι Μπράγιαν φοιτᾷ εἰς τὴν Ἰατρικὴν Σχολὴν ἀπὸ 32 ἐτῶν,κατὰ πᾶσαν δὲ πιθανότητα θὰ πεθάνῃ φοιτητής. Ὁ λόγος τῆς ἰσοβίου φοιτήσεώς του εἶνε ὅτι κάποιος θεῖος του ὥρισε διὰ τῆς διαθήκης του νὰ τοῦ χορηγεῖται ἀπὸ τοὺς τόκους τῆς περιουσίας του τὸ ποσὸν τῶν 2. 500 δολλαρίων ἑτησίως «ἐφ' ὅσον εἶνε φοιτητής».Καὶ ὁ Μπράγιαν ἔχει πειὰ ἄσπρη γενειάδα καὶ τὰ ξέρει καλλίτερα ἀπὸ τοὺς καθηγητάς του !...

***

Ἕνας βαθύπλουτος λόρδος, κάτοικος τῆς Λίβερπουλ, ὀνόματι σὲρ Μπούριγκτων, εἶχεν ὁρίσει διὰ τῆς διαθήκης του ὅτι ὁλόκληρος ἡ περιουσία του θὰ περιήρχετο εἰς ἐκεῖνον ἀπὸ τοὺς δύο ἀνψιούς του—τὸν Μόρρις καὶ τὸν Τάμπλ—στοῦ ὁποίου τὸ σπῖτι θὰ τύχαινε νὰ πεθάνῃ. Καὶ οἱ δυὸ ἀνψιοί του ἐπεριποιοῦντο τὸ γέρο θεῖο ὅσο μποροῦσαν καλλίτερα καὶ ἐπροθυμοποιοῦντο ποιὸς νὰ τὸν κρατῇ περισσότερο σπῖτι του καὶ ἰδίως τὸ χειμῶνα ποὺ συνήθως τὰ κακαρώνουν οἱ γέροι. Ὁ θεῖος ἀρρώστησε καὶ ἔτυχε νὰ βρεθῇ στὸ σπῖτι τοῦ Μόρρις, ἀγαποῦσε ὅμως περισσότερο τὸν Τάμπλ καὶ εἰδοποίησε αὐτὸν νὰ τὸν παραλάβῃ σπῖτι του. Ὁ Τάμπλ ἔτρεξε μὲ τὸ αὐτοκίνητο, ἀλλὰ εὑρῆκε τὴν πόρτα κλειστή. Ὁ ἀσθενὴς διεμαρτύρετο καὶ ἐζητοῦσε ν' ἀνοιχθῇ ἡ πόρτα στὸν ἀνψιό του, βλέπων δὲ ὅτι δὲν εἰσηκούετο κατέβαλε τελευταῖαν προσπάθειαν καὶ σηκωθεὶς ἀπὸ τὸ κρεββατι κατέβηκε μόνος του στὸ δρόμο. Ὁ Τάμπλ παρέλαβε τὸν ἀσθενῆ στὸ αὐτοκίνητό του καὶ διέταξε τὸν σωφὲρ ν' ἀναπτύξῃ ὅλην τὴν δυνατὴν ταχύτητα, γιὰ νὰ φτάσουν σπῖτι πρὶν πεθάνῃ ὁ πλούσιος θεῖος. Ἡ ἀπόσταση ἦτο μεγάλη, ἡ ἡμέρα χειμωνιάτικη, κρύα, καὶ ὁ γέρος πέθανε μέσα στὸ αὐτοκίνητο. Τὰ δικαστήρια ἀπεφάνθησαν ὅτι «ἀφοῦ ὁ σὲρ Μπούριγκτων ἀπέθανε καθ'ὁδόν»,κανεὶς ἐκ τῶν συγγενῶν δὲν εἶχε δικαίωμα κληρονομίας, ἡ δὲ περιουσία του ἐπήγαινε εἰς τὰ φιλανθρωπικὰ καταστήματα.